İÇİNİZDE İKAMET EDEN ALLAH'IN BİZZAT KENDİSİDİR

Çocukluk çağında insan başka çocuklarla birlikte
oyun oynamaktan büyük bir zevk duyar;
Gençlik çağında, açgözlülüğün etkisi altında, aşk
sahneleri yaşayarak kadınlarla dolaşır;
Orta yaş çağında, kendisini dünya işlerine kaptırır
ve büyük servet yapma peşine düşer;
Ve en sonunda, yaşlanınca, bu olgunluk çağında dahi
Allah üzerinde tefekkür etmeyerek yine şunu
veya bunu arzu eder.
Eski alışkanlılıklarından kurtulamıyarak,
Allah yolunda ilgi duymayarak,
Karma ağının içine kendisini kaptırarak,
İnsan, değerli dünya yaşamını boşa harcar.

(Telegu dilinde bir Şiir)

Sevgi'nin Somutlaşmışları!

İnsan ömrünü geçici şeylerin peşinde koşarak sarfetmektedir. İçinde bulunduğu büyüme çağına göre, verimsiz düşüncelere kendisini kaptırır. En sonunda da, değerli insan yaşamını boş şeylerin peşinde koşarak harcadığını farkeder. Bu, insanın gerçek doğası mıdır? Hayatta öğrenmesi gereken şey bu mudur? Bu faaliyetler, su kabarcıkları gibi geçicidir. Bunlar insana kalıcı bir mutluluk sağlamazlar. İnsanın zamanını böyle boş uğraşlar ile sarfetmesi aptallıktır.

Allah insan formunda doğunca, acaba başka insanlar gibi annesinin rahminden mi yoksa Kendi İlahi İradesi ile mi doğup doğmadığı hakkında insanlar şüphe ederler. Gerçek şudur ki, Allah insan formunda doğunca, anne ve babasını Kendisi seçer. Yine Kendi seçtiği formunun yardımıyla *avatarlık* misyonunu sürdürür. Bu her çağda aynıdır. Dwapara Yuga'da Rab Krishna da aynı hali yaşamıştır. Pandava'larla arkadaş olmuştu. Gerçekte O, onların arkadaşı, filozofu ve onların yönlendiricisi idi. Devamlı olarak onları kötü Kauvara'ların entrikalarından korumuştur. Kaurava'larla yapılan Kurukshetra savaşında, Krishna, Arjuna'nın *ratha sarathi* (savaş arabasının sürücüsü) rolünü üstlenerek Pandava'ları zafere ulaştırmıştı.

Savaş bittikten sonra, Rab Krishna, Dwaraka'daki sarayına döneceğini Pandava'lara bildirdi. Bu seyahati esnasında Pandava kardeşlerden birisinin Kendisine refakat etmesini istedi. Pandava'ların annesi

Kunthi, birbirlerine çok yakın olmaları bakımından Arjuna'yı beraberinde götürmesini Krishna'ya teklif etti. Bunun üzerine Rab Krishna, Arjuna'yı Dwaraka'ya götürdü ve orada kaldığı müddetçe ona her türlü konforu sağladı. Rab Krishna'nın kendisine yaptığı bu hizmetler Arjuna'yı çok mahcup etmişti. Krishna'ya, "Ey Rab'bim! Ben nasıl Senin bana hizmet etmeni kabul edebilirim?" dedi. Krishna şu cevabı verdi, "Arjuna! Yanılıyorsun. Ben kime hizmet ediyorum? Senin bedenine mi? Senin bedenin dahi Bana aittir. O, senin değildir. Ben, bu dünyadaki bütün varlıkların koruyucusuyum. Bu nedenle kendinin beden olduğunu düşünerek yanılgıya uğrama."

Beden beş elementten teşekkül etmiştir
ve eninde sonunda yok olmaya mahkumdur,
fakat İçinde İkamet Eden ne doğar ne de ölür.
İçinde İkamet Eden'in hiçbir şeye bağımlılığı yoktur
ve O ebedi tanıktır.
Gerçeği söylemek gerekirse, Dehi (içinde ikamet eden)
Devadeva'nın (Allah'ların Allah'ının) bizzat Kendisidir.

(Telegu dilinde bir Şiir)

"Ben o Devadeva'yım. Sen bir yanılgı olarak kendini bedenle özdeşleştiriyorsun ve 'Ben' diyorsun. Fakat o senin gerçek Öz'ün değil. Sen beden değilsin. Kendini beden ile özdeşleştirdiğin müddetçe, bireysel varlık (jiva) olarak kalırsın. Bu yanılgıdan kurtulduğun zaman Deva (En Yüce Öz) ile bir olursun. Bundan böyle bedene bağımlılıktan kurtulmalısın. İnsan bedeni bir bebeğe benzer. Böyle olmasına rağmen, insan, bedenini araç olarak kullanarak bütün karma'sını yaşamak zorundadır. İnsan sadece karma'sını yerine getirme hakkına sahiptir. Bütün dünya karma sayesinde yürür. Ey Arjuna, Ben bu kozmik oyunun Direktörüyüm!" dedi Rab Krishna.

Krishna'nın bütün hayatını birlikte geçirdiği Yadava'lar, egoları ve nefretleri yüzünden yok oldular. Sonunda, Krishna bizzat kendisi büründüğü insan kılığından vaz geçerek ilahi ikametgahına gitti. Bütün bu gelişmeleri çaresiz bir şekilde gözlemleyen Arjuna, kendine hakim olamıyarak ağlıyordu. Sevgili Rab'binden, arkadaşından, filozofundan ve rehberinden ayrılığa dayanamıyarak, "Ey Krishna! Devamlı olarak beni korumaktaydın. Şimdi artık ilahi ikametgahına çekildiğine göre, ben kime sığınacağım?" diye feryat ediyordu.

Sonunda, zamanını acı ve keder içinde boşa geçirdiğini farkederek Hasthinapura'ya döndü. Dwaraka şehri perişan bir hal arz ediyordu. Bütün Yadava klani tamamen yok olmuştu. Bu şartlar altında Arjuna ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Bu arada annesi Kunthi'nin Rab Krishna

ve Yadava'ların sağlıkları ve refahları hakkında sorular sorabileceği düşüncesi aklına geldi. Bunun gibi yüzlerce soru zihninde canlanıyordu, fakat onların cevabını bilmiyordu.

Sonuçta Arjuna, bütün gopika'ları (çoban kızları) toplayarak, ilahi emre uyarak, Dwaraka'yı terketti. Aniden Arjuna ve gopika'lar ormanda göçebe hayatı süren kalabalık insanlar tarafından sarıldılar. Fakat ne tuhaftır ki, bütün gayretine rağmen Arjuna, Gandiva yayını yerinden dahi oynatamadı! Kurukshetra savaşında karşısındaki düşman ordusunu hiçbir sıkıntı çekmeden paramparça eden büyük savaşçı Arjuna, şimdi Gandiva yayını dahi kıpırdatamıyordu. Bu aciz durumuna ağlamaklı olarak Krishna'ya dua etti, "Ey Rab'bim Krishna! Benim bütün gücüme ne oldu? Nereye gitti?" Bunun cevabını kendi kendine verdi: "Bana bu gücü her kim ihsan ettiyse şimdi de geri aldı."

Nihayet, tam bir aciz ve ıstırap içinde Rab Krishna'ya yalvardı, "Ey Rab'bim! Gopika'larını bizzat Senin koruman gerekiyor. Ben çok aciz bir durumdayım." Krishna'nın ilahi rahmeti sayesinde barbarların ellerinden kurtulabilen az sayıdaki gopika'larla birlikte nihayet Arjuna Hasthinapura'ya vasıl oldu. Burada, Arjuna insanları büyük bir umutsuzluk içinde buldu. Onların bu üzüntülerinin sebebini anlamadı.

Bu arada Dharmaraja, Rab Krishna'nın mutluluğu ve sağlığı hakkında Arjuna'dan bilgi almak için sabırsızlanıyordu. Arjuna, "Olan her şeyi bütün detayı ile anlatacağım," diye cevap verdi. Anne Kunthi de Rab Krishna'nın refahı hakkında bilgi almak için sabırsızlanıyordu. "Oğlum Arjuna! Benim sevgili Krishna'm iyi mi? Dwaraka'da neler olduğunu bana teferruatıyla anlat," diye sorguladı. Olan her şeyi öğrenmek istiyordu fakat Arjuna hakikati açıklıyamıyordu. Sonunda kendisini toparlayarak, Krishna'nın İlahi İkametgahına gidişini ve olup biten her şeyi anlattı.

Arjuna, Krishna'nın fani bedenini terkettiğini açıkladığı anda, anne Kunthi bu acıya dayanamıyarak oturduğu koltuğa yığıldı. Dharmaraja hemen yanına koşarak, "Anne! Olması mukadder olan şey oldu. Bunların hepsi Rab Krishna'nın leela'ları (ilahi oyunları). Bu olaylara üzülmek bir fayda sağlamaz. Lütfen ayağa kalk," diyerek onu teselliye çalıştı.

Fakat anne Kunthi cevap vermeyince onun fani bedenini terkettiğini farketti. Kunthi'nin başını kucağına koyarak bütün erkek kardeşlerini çağırdı. Anne Kunthi için yapılacak dini hazırlıklar için kardeşlerine talimat verdi. Aynı zamanda da tahtın varisi genç Parikshit'in Hasthinapura Kralı olarak taç giyme merasimi hazırlıklarının yapılmasını emretti.

Bunlardan sonra, Nakula ve Sahadeva'yı yanına çağırarak Pandava'ların Himalaya'lara *mahaprasthana'*ları (büyük yürüyüşleri) için hazırlıkların yapılmasını söyledi. Bütün bu olayları takip eden Pandava'ların

kraliçesi Droupadi, daha fazla kendisine hakim olamadı. Rab Krishna'nın gitmesi ve aynı zamanda anne Kunthi'nin ani ölümü gibi ikili kayba tahammül edemedi.

Dharmaraja, Arjuna'yı çağırarak, anne Kunthi'nin ölü bedeninin yakılması hazırlıklarını yapması taalimatını verdi. Arjuna onun bu talimatını yerine getirdi. Kardeşler üzüntülerini gizliyemiyorlardı. Birincisi, sevgili Rab Krishna'larını kaybetmeleri ve ikincisi sevgili annelerinin ölümünü düşünerek pervasızca ağlıyorlardı.

Dharmaraja, topraktan bir çanak içindeki ateşi taşıyarak cenaze alayının başında yer aldı. O günlerde bu gelenek moda idi. Cenaze alayı yol aldıkça, Hastinapura halkı duygularına hakim olamıyorlardı. Sonunda anne Kunthi'nin cesedi, ölülerin yakıldığı alandaki odun yığınının üzerine yerleştirildikten sonra Dharmaraja odun yığınına ateş verdi. Çok kısa bir zzaman içinde anne Kunthi'nin fani bedeni alevlerin içinde kayboldu. Bunu takiben Pandava kardeşler evlerine döndüler.

Gündemdeki ikinci madde ise genç Parikshit'in taç giyme merasimi idi. İşin harika tarafı, sevgili annelerini kaybetmelerine ve hayat nefesleri olan Rab Krishna'yı kaybetmelerine rağmen, şimdi de Pandava kardeşler büyük bir sükunet ve vakar içinde Parikshit'in taç giyme merasimini yapmaya hazırlanıyorlardı! Zaman ilerler! Ve yapılması gereken şeyler sıralarını beklerler.

Hastinapura krallığı, korunmalıydı. Bu bakımdan rahipler, Parikshit'in taç giymesiyle ilgili ritüel Vedik mantraları terennüm etmeye başladılar. Parikshit sarayın avlusuna getirildi ve rahiplerin terennüm ettikleri vedik mantralar eşliğinde kraliyet tacı başına kondu.

Böyle olmasına rağmen Parikshit çok mutsuz bir şekildePandava'lara şöyle yalvardı, "Ey benim dedelerim! Sizler hepiniz birer yüce krallarsınız. Hepiniz de halen sağlıklı ve sapasağlamsınız. Sizin saygı değer huzurunuzda benim kraliyet tacını giymem doğru bir şey mi? Ben bu kraliyet tacını giymeye layık mıyım! Ben kendimi çok değersiz ve anlamsız hissediyorum! Lütfen içinizden birisi bu tacı giysin ve bu ülkeyi idare etsin."

Pandava kardeşler Parikshit'i ikna etmek amacıyla şöyle dediler, "Sevgili evlat! Bu krallığı idare etmek için artık biz burada olmayacağız. Bu yüce ülkenin kralı olarak halkın refahını koruyacak birisinin burada bulunması gerekli. Bu nedenle bu sorumluluğu senin yüklenmen gerekiyor. Bu hükümdarlığın sorunlarının takip edilmesi ve halledilmesi gerekir. Krala ait sorumluluklarını devam ettirmek olan görevinden kaçmamalısın." Bu açıklamaları yaparak genç Parikshit'i ikna edip yerlerine oturdular.

Bunu takiben, Dharmaraja'nın arzusu üzerine Parikshit'i, Hastinapura Kralı olarak taç giydi. Parikshit'i de Dharmaraja'nın arzusuna uyarak

ritüellere uygun bir şekilde taç giyme merasiminin tamamlanmasına müsaade etti. Bundan sonra Pandava'lar, Parikshit'in taç giyme merasiminin yapıldığı kraliyet avlusundan hemen ayrılarak Himalaya'lara doğru olan yürüyüşlerine başladılar. Yakıldıktan sonra elde edilen annelerinin külünü kutsal Ganj nehrine serptiler ve böylece birbirlerinin arkasına sıra olarak Himalaya'lara doru yürüyüşlerine devam ettiler. Pandava'ların en yaşlısı olan Dharmaraja bu yürüyüşün liderliğini yapıyordu. Bhima, Arjuna, Nakula ve Sahadeva sırasıyla onu takip ediyorlardı. Beş Pandava kardeşin karısı olarak Droupadi kardeşlerin en arkasında yer alıyordu.

Pandava'ların ve kraliçeleri Droupadi'nin, Himalaya'lara olan bu büyük yürüyüşleri esnasında ilk yere düşen Droupadi oldu. Bundan sonraki yolculuk esnasında dört kardeş şu sıra ile yere yığılıp kaldılar: Sahadeva, Nakula, Arjuna ve Bhima. Fakat bu yürüyüş esnasında hiçbiri hiçbir zaman arkasına dönüp de bakmadı. Bu yürüyüş her biri için, tek başlarına son ikametgahlarına yaptıkları yolculuk idi. Sonunda Dharmaraja tek başına kalmıştı ve yürüyüşüne devam etti.

Bu şekilde Pandava'ların dünyevi yaşamları sona ermiş oldu.

Pariskhit, onların bu dünyadan ayrıldıklarını işitince büyük bir yeise kapıldı. Onlar *mahaprasthana'*ya (büyük yürüyüşe) başladıkları vakit, onlardan ayrılığa dayanamıyan kimseler fani bedenlerini terkettiler. Kader sanki Pandava'lara haksız davranıyormuş gibi idi. Kaderin yollarını kim anlayabilir ki! İnsanın hayatındaki olayları ancak Allah bilebilir. İnsan turuncu rop giyebilir ama, bu onun istikbalinin ne olacağını bilmeye yeterli değildir.

Pandava'lar erdemliliği ve cesareti sembolize ediyorlardı. Yaşamlarını ideal bir şekilde sürdürdükleri ve zamanlarını Allah üzerinde tefekkür ederek kutsallaştırdıkları için, fani bedenlerini büyük bir huzur içinde terkedebilmişlerdi.

Pandava'lar gibi, Kral Parikshit de erdem ve cesaret sahibi idi. Krallık görevini yaparken bile zamanını *namasmarana* yapmakla geçiriyordu. Hasthinapura'nın idaresini eline aldığı zaman bazı kötü niyetli krallar birleşerek kendisine savaş açtılar. Onu genç ve tecrubesiz olarak düşünüp, gücünü ve cesaretini hesaplayamadılar. Fakat başka asil krallar onun yardımına geldiler. Onların da yardımı ile, Parikshit düşmanlarını mağlup ederek üstünlüğünü ortaya koydu. Allah'a olan sarsılmaz inancı sonucu zafer kazanabiliyordu. Bu nedenle Ben sizlere daima derim ki: dağın tepesinde, gök yüzünde, şehirde veya kasabada veya okyanusun ortasında, her nerede olursanız olun tek sığınabileceğiniz kimse Allah'tır.

Parikshit kral ilan edilince, birçok kimse böyle genç bir çocuğun krallığı nasıl intizama sokabileceği hakkında şüpheleri vardı. Fakat, Parikshit,

Kripacharya'nın oğlunun yetenekli yönlendirmesi sayesinde verimli bir kral olduğunu ispat etti. Pandava'ların yolunu takip etti. Kraliyet görevlerinden biraz zaman ayırarak, Pandava'ların fani bedenlerini terkettikleri yere gitti. Burada *pradakshina* (tavaf etme) yaparak, onların ayaklarının tozunu başına koyarak saygıda bulundu. Onların ülkülerini uyguladı ve yaydı.

Pandava'lar bütün dünyaya ideal bir örnektirler. Onları taklit ederek hayatımızı kutsallaştırmalıyız. Üzüntüler ve ıstıraplar çekebiliriz fakat duygusal engellerden etkilenmemeliyiz. Ancak o zaman içimizdeki gerçek güç ve kuvvet tezahür edecektir. Pandava'ların ülkülerini izlediğimiz takdirde huzuru, mutluluğu ve refahı deneyimleriz.

Öğrenciler!

Sizler henüz gençsiniz ve önünüzde uzun bir hayat var. Parikshit tahta çıktığı vakit sizlerden çok daha gençti. Böyle olmasına rağmen bu meydan okumayı büyük bir cesaretle ve Allah'a inançla göze aldı. Genç nesle ideal bir örnek oldu. Sizler de onun gibi cesaret ve metanet sahibi olarak toplumun refahı için çalışmalısınız. İdeal olan gerçek şey budur. Bu ideali gerçekleştirebilmek için gerekli gücü size bahşetmesi için Allah'a dua edin. Pandava'lar bu dünyayı çok zaman önce terkettiler fakat onların idealleri ebedidir ve sanki o gündeymiş gibi yaşamaktadır. Onların ideallerini bağrınıza basarak harfiyyen ve ruhen izlemelisiniz.

Sevgi'nin Somutlaşmışları! Öğrenciler!

Hepiniz çok yüksek faziletlere sahipsiniz. Başkalarına örnek olmalısınız. Hiçbir şekilde kedere, acıya meydan vermeyin. Daima korkusuz olun. Başkalarına köle olmanız gerekmez. Allah'ın daima sizinle beraber olduğuna, sizi yönlendirdiğine ve sizi koruduğuna inanın. Allah'ı kalbinize nakş ederek, ilahi ismi dudaklarızdan eksik etmiyerek ve Jai, Jai, Jai... diyerek ileriye doğru yürüyün.

*****